

[Johan Nielsen]

pladsen, og råber: Mutter, mutter, Gud har ikke glemt os alligevel. Vor bedste ko ligger død på båsen, og jeg har lige brækket benet, da jeg skulle løbe ind og fortælle dig det.

Jeg kom i tanker om, at Gud måske ikke helt har glemt præsterne, når der stadig væk er nogle, som gider angribe dem. Den dag, folkekirken og præsterne ikke er værd at angribe, må de godt gå nedenunder og hjem.

Melchior (CD):

Det er jo kedeligt, man skal herop for at tale, lige mens man sidder og nyder hr. Johan Niensens tale, som er et af dagens oplivende momenter i denne temmelig henslæbende debat. Det er klart, at med den stive forretningsorden og ditto forhandlingsform, vi har, må sådan en dag blive kedelig. Man kunne faktisk på dette område ønske sig lidt engelske tilstande, og måske kunne vi få råd til at invitere præsidenten på et nyt studiebesøg i det engelske underhus og se, om det kunne medvirke til at få debatten livet lidt op her.

Vi havde en lille afbrydelse først på eftermiddagen. Det foregik fra tilhørerlogerne, men det er dog ikke den slags, jeg sigter til, når jeg ønsker mig lidt oplivning. Jeg vil godt benytte det første minut til at udtale det håb – jeg vil ikke vove en henstilling, for så vil jeg straks blive beskyldt for at ønske censur indført – men det håb, at de, der nu skal referere i radio, tv og aviser – og dem har jeg lige så ondt af som af alle os andre over sådan en lang dag og de vanskeligheder, der er, ved at skære stoffet til – ikke må lide af tidligere set proportionsforvridning ved at give 2–3 mennesker, der smider papir ud fra en balkon ganske i strid med almindelig menneskelig anstændighed, så meget plads i referatet af, hvad der er foregået her i dag, at det bliver fuldstændig meningsløst; men i øvrigt al respekt for vanskeligheden ved virkelig at skære dette referat til.

Hr. Niels Helveg Petersen forsøgte at skabe lidt liv i debatten her. Det lykkedes ham kun ved at pådutte et andet parti, nemlig mit partis ordfører, hr. Erhard Jakobsen, nogle udtalelser, som han overhovedet ikke var fremkommet med. Vi fik at vide, hvor meget hr. Niels Helveg Petersens børn alt formår. Det kunne være dejligt at få lov at hilse på dem engang med al den kunnen og alle de rige evner, de besidder. Faktisk skulle hr.

Niels Helveg Petersen tage nogle enetimer hos en eller flere af dem, og det skulle så være i det fag at høre efter og gengive det, man har hørt, bare nogenlunde rimeligt. Hr. Niels Helveg Petersen sagde gentagne gange, at hr. Erhard Jakobsen skulle have talt om husejere, bilejere, tv- og radiotittere og forældre med skolesøgende børn som forfulgte minoriteter. Jeg har læst det stenografiske referat i den hidtil foreliggende form. Ordet minoriteter findes selvfølgelig ikke, tværtimod talte hr. Erhard Jakobsen fire gange om, at der var tale om en majoritet af den danske befolkning i flere af disse sammenhænge. Der findes heller ikke noget om forfulgte. Der findes heller ikke noget ord eller udtryk, som er synonymt, eller som selv med dårlig vilje kan misforstås i retning af at have udtrykt det, som hr. Niels Helveg Petersen for at føre sit angreb måtte lægge hr. Erhard Jakobsen i munden.

Jeg vil opholde mig et øjeblik ved det afsnit i hr. Niels Helveg Petersens tale, der behandlede skolen. Han sagde, at hr. Erhard Jakobsen skulle have vendt sig imod, at børn skulle lære andet end regning, læsning og skrivning. Enhver vil selvfølgelig også forgæves søge efter, at noget sådant skulle være blevet sagt i dag eller tidligere af hr. Erhard Jakobsen eller nogen anden talsmand for centrum-demokraterne. Det har overhovedet intet på sig, men jeg har selv lige haft en erfaring, som kunne interessere hr. Niels Helveg Petersen og andre, der interesserer sig for undervisningsspørgsmål.

Et herværende større og vistnok anerkendt forlag har haft den letsindighed at anmode mig om at skrive en del af en skolebog for 8.–10. klasse. Da jeg afleverede mit manuskript, kom jeg til samtale med redaktøren af skolebogsafdelingen, som fortalte mig, at en hel række udtryk, jeg havde benyttet, såsom »aksemagter«, »de allierede« o. lign., sandelig ikke kunne stå i en skolebog til 8.–10. klasse, idet man kan forlade 10. klasse i dag uden at have lært om hverken første eller anden verdenskrig, da det er overladt til den enkelte historielærer selv at vælge 2–3 perioder ud af verdenshistorien i forrige og indeværende århundrede og så koncentrere historieundervisningen udelukkende om disse tilfældigt valgte perioder.

Derfor kan det ikke være vanskeligt for hr. Niels Helveg Petersen at finde ud af,